

MIUTÁN MEG- HALTAM

EMILY BLEEKER

fine ●
selection

EMILY BLEEKER

MIUTÁN MEG- HALTAM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

*A gyerekeimnek,
akik jobban hisznek bennem,
mint amennyire én valaha is
hinni mertem magamban.*

JANUÁR

1. FEJEZET

GYÖNYÖRŰ TEMETÉS VOLT. És miért ne lett volna az? Hiszen Natalie találta ki az egészet, és ő mindig remek összejöveteleket szervezett. Luke és Natalie még együtt mentek el a temetkezési vállalkozóhoz, de utána Nat már egyedül intézett mindent, a Nemzeti Rákellenes Társaság adománygyűjtő kosarától a kivetítőkön végtelenítve futó, személyes hangú videoüzenetekig. Valószínűleg ez volt az év temetése a michigani Farmington Hillsben.

Luke megnyomta a garázsajtó távirányítójának a gombját, és begördült Natalie homokszínű egyterűje mellé. Átdöccent a két kis buckán, ami azt jelentette, hogy hazaértek, és a gyerekek mocorogni kezdtek a hátsó ülésen.

Luke Willre nézett a visszapillantó tükörben. Kivörösödött szeme könnyben úszott. Megint. A tizennégy éves kor anélkül is épp elég nehéz, hogy valakinek még az anyja halálát is fel kelljen dolgoznia. De Will még nem jutott el az „elsírtam minden könnyemet” fázisba. A kamaszoknak hatékonyabb a könnytermelésük, talán a hormonok miatt.

Luke már a „rég elapadtak a könnyeim” szakaszban járt, ami majdnem rosszabb volt, mint a fékezhetetlen zokogás. Ha sírsz, akkor legalább nem kapsz olyan megjegyzéseket, hogy „milyen jól viseled”, meg hogy „biztosan megkönnyebbülést jelent, hogy ő már egy jobb helyen van”. Mert arra senki sem gondol, hogy sokkal egyszerűbb úgy tünni, mintha rendben lennél, mint tényleg rendben lenni.

May olyan lassan emelte fel a fejét, mintha az legalább félmázsás lenne.

– Apu, éhes vagyok. Mi lesz a vacsora?

Luke néha arra gondolt, hogy May sokkal inkább olyan, mint egy kamasz fiú, nem pedig egy kilencéves kislány.

– Ettünk a temetésen, May – sóhajtotta Will. – Apunak nincs ideje...

– Semmi baj, Will – mondta Luke, és felemelte az egyik kezét. – Terry nagyfi feltöltötte ennivalóval a hűtőt. Ha May éhes, tudok csinálni vacsorát.

Natalie anyja az utolsó ámen után azonnal elviharzott a temetésről. Nem meglepő. Sosem rajongott különösebben a vejéért, aki most felkészült rá, hogy bemenjen a házba úgy, hogy nem kíséri anyósa jéghideg, vádló tekintete – mintha legalábbis Natalie Luke miatt lett volna rákos.

– Menjetek be, srácok! Én majd viszem Claytont.

May és Will kicsatolták a biztonsági öveket.

– Nem hoztál néhányat azokból a csokis perecekből? Nagyon finomak voltak – kérdezte May, arcocskáját a két első ülés támlái közé fúrva. Fitos orra az anyjáé volt, a szemét Luke-tól örökölte, a mosolyában pedig kettejük DNS-ének bámulatos keveréke tükröződött.

– Jó ég, legalább ne csinálj úgy, mintha egy szülinapi buliban lettél volna! – mondta Will, miközben kinyitotta a kocsiajtót, amit aztán

olyan erővel csapott be, hogy az egész autó belerázkódott. Ez új volt. A harag.

– Ne haragudj, kicsim, Will nem úgy értette! – csitította Luke Mayt. Rá kellett volna pirítania Willre, amiért csúnyán beszélt a húgával, ahelyett hogy menetségeket keres a viselkedésére. De Luke nem akart balhézni. May megvonta a vállát, és kinyitotta az ajtót, amit Will az orrára csapott. – A nagyti tett rágcslálnivalót a konyhasziget alsó polcára. Edd meg, amelyik tetszik!

– Kösz, apuci! – May lecsúszott az ülés szélére, és kipattant a kocsiból.

Will haragja új volt, de nem váratlan. Luke is átkínlódta magát néhány dührohamon azóta, hogy Natalie hazaérkezett a harmadik hónap után esedékes kontrollról. A tünetmentesség első három hónapja az öröm és óvatos derűlátás időszak volt. Az első negatív kontrolleredmény után Natalie feltette a rák túlélését hirdető mágneses, sárga szalagot az autójára, és három hónappal később már a haja is megnőtt annyira, hogy nem kapott szánakozó pillantásokat nyilvános helyeken. Az Amerikai Rákellenes Liga önkéntesként olyan pólót hordott, amelyen nagybetűkkel a TÚLÉLŐ felirat virított. De hát tünetmentes volt, a picsába is! És három hónappal később doktor Saunders mindezt lerombolta, amikor megérkeztek a kontrollvizsgálatok eredményei. Hát igen, akkor jött a harag.

Luke kihúzta a gyújtásból, majd a zsebébe csúsztotta a slusszkulcsot, és összerándult, amikor fájós ujjpercei a nadrágja szövetéhez súrlódtak. Csak egyetlen dolog segített a harag ellen, hogy ne csússzon ki minden az irányítása alól: a bokszzsák az alagsorban. Legközelebb majd gondosabban fászlizza be a kezét, de most jólesett a fájdalom.

Halk kattanással kinyitotta a hátsó ajtót, és egy pillanatig a hároméves, alvó Claytonon felejtette a szemét. Ajka igazi puttóajak volt,

szinte áttetsző szempillái az arccsontját súrolták. *Vajon miért olyan ellenállhatatlanul pusztítani való a kisgyerekek pofja, különösen alvás közben?* Amikor Luke kikattintotta a babaülés egyik csatját, Clayton szeme felpattant.

– Hazaértünk, apuci?

– Igen, drágám, itthon vagyunk. Gyerünk, vár a pizsama! – Luke megnyomta a narancssárga gombot, kinyílt a két utolsó csat is, és Clayton kiszabadult.

– Szeretlek, apuci.

Clayton kinyújtotta a karját, és előredőlt, vékony kis teste könnyedén kicsusszant az ülésből, majd apja karjában elernyed, a szeme lecsukódott, és ismét mély álomba zuhan. Luke belelegezte fia ismerős illatát. Kisfiús izzadság és Cheetos – Terry csak csipsszel bírta rávenni, hogy nyugton maradjon a szertartás alatt. Nem, Luke most nem érzett haragot, csak bánatot – bánatot a mellkasában, a csontjaiban, minden egyes porcikájában.

Luke a házba vezető acélajtó felé indult, karjában alvó kisfiával. A könyökével lökte be a nyikorgó ajtót, átpréselte magát a szűk nyíláson, majd a sarkával berúgta maga mögött. Léptei visszhangot vertek az üres előszobában, ahol máskor hátizsákok heverték a földön, és a kosarakban gyerekcipők tornyosultak bizonytalan, dűledező halmokban. Luke régebben utálta ezeket a cipőkkel teli kosarakat, mindig megbotlott bennük, amikor hazaért a munkából. De most hiányoztak. Hiányoztak az élet apró nyűgei.

Mielőtt hazament, Natalie anyja a pincétől a padlásig kitakarította a házat. A nappali üresen állt. A kórházi ágy, a magazinkupacok és a félig üres vizespalackok halmai – minden eltűnt. Beleértve a tévét is, amit az ablak melletti sarokba szereltek fel a falra. Előző nap egy villanyszerelő érkezett, még a ravatalozás kezdete előtt, és levitte

a tévét az alagsorba, ahol felszerelte az új játékkonzollal együtt, amit Terry vett a gyerekeknek – mintha ez segítene nekik elfelejteni, hogy meghalt az anyjuk. Most a nappali, ahol a felesége az utolsó lélegzetét vette, úgy nézett ki, mint egy átlagos, közönséges nappali: törtfehér ülőgarnitúra a drapp szőnyegen, és családi fényképek a falon.

De legalább az illat ugyanaz volt. Vanília és fahéj. Kell lennie valahol egy illatosított valaminek, ami a szellőzőkön át pumpálja be ezt az illatot. Jó lesz minél előbb kideríteni, hogy mi az, és hol van, mert egy nap kifogy az illatosító, és akkor az otthonnak többé nem lesz otthonszaga. Annie biztosan tudja. Natalie legjobb barátjaként valószínűleg ismeri ezeket az apró trükköket.

Luke mély levegőt vett, és a fűszeres aroma elárasztotta a tüdejét, mint a táplálék. Will a szobájában búslakodott, May pedig a konyhában motoszkált, majdnem normálisnak tűnt az egész. Jó érzés volt egyedül lenni a házban, a nagylelkű és idegesítően segítőkész rokonok és barátok nélkül. Most már nyugodtan mászkálhat a szakadt melegítőjében, és nem kell amiatt aggódnia, hogy hátul kilátszik az alsógatyája.

Clayton teste egyre inkább elnehezült, Luke keze és alkarja pedig égett az előző éjszakai bokszolástól. A lépcső felé indult, azért imádkozva, hogy az alvó gyerek ne ébredjen fel, amíg leteszi az ágyba. Amint átvágott az üres, visszhangos előszobán, a lába megcsúszott valamin, amitől elvesztette az egyensúlyát, és megijedt, hogy elvágódik. Tántorgás közben kétségbeesve szorongatta Clayton testét, és mindennél jobban szeretne volna elkerülni a sikolyt, ami az eséssel járt volna. Luke lenézett az egyszerű, négyszögletes papírlapra, ami miatt majdnem hasra esett.

Egy földön heverő papírdarab általában egy szökevény házi feladat volt, vagy egy gondosan és művészien kidolgozott gyerekrajz,

amit egy hűtőmágnes eresztett szabadon. *Csak egy újabb részvétnyilvánítás* – gondolta Luke, amint leguggolt, hogy felvegye. Clayton mocorogni kezdett a karjában. Luke az ujjai közé csippentette a merev borítékot, és a veranda felől beszűrődő gyenge fény felé tartotta.

„Luke-nak.” Ez volt ráfirkantva az elejére szépen hurkolt betűkkel. Az L betű felül és oldalt is hurkolva volt, a K pedig kicsi volt, és picit megdőlt. Luke a nyelvébe harapott. Ez Natalie kézírása. A könnyek ismerős, égető érzése csípte a szemét.

Ez meg hogy került ide? Luke körülnézett, hátha talál valami árulkodó jelet vagy magyarázatot arra, hogy kerülhetett a halott felesége levele az előszobapadló közepére. Pillantása az ajtón lévő sárgaréz csíkra esett. A levélbedobó nyílás. Natalie választotta ezt az ostoba bejáratú ajtót tíz éve, amikor a házat építették. Aztán az első hideg michigani tél után megkérte Luke-ot, hogy zárja le a nyílást. De neki valahogy sosem jutott rá ideje. Kilenc év alatt. És most a halott felesége ezen a nyíláson keresztül üzen neki.

Nem. Persze hogy nem ő üzent. Luke megrázta a fejét, és begyűrte a levelet a zakója zsebébe. Bármi is ez, biztosan nem egy levél a *halott* Natalie-tól. Ha az emberek meghalnak, nem küldözgetnek leveleket a levélbedobó nyíláson keresztül, még csak nem is élnek egy varázslatos, mennyországnak nevezett helyen, hanem egyszerűen halottak. Valaki szarakodik vele.

Amikor Luke fellépett az első lépcsőfokra, May kirentott a konyhából, még mindig abban a térdig érő, fekete ruhában, amit a temetésen viselt.

– Apu, megehetem ezt a müzliszeletet? – kérdezte, és felmutatta a fényes ezüsfóliába csomagolt édességet. – Mami mindig azt mondta, hogy lefekvés előtt nincs édesség, de talán most az egyszer?

Luke zsigerei összerándultak attól, hogy May ilyen fesztelenül és magától értetődően emlegette az anyját. Hogy lehet May ennyire erős és ennyire esendő egyszerre?

– Persze, szívem – mondta Luke, majd némi büntudattal hozzátette: – De igyál meg hozzá egy pohár tejet is, rendben?

– De apu! Én nem tudok tejet tölteni magamnak. Túl nehéz. Mindig kifröcskölöm – felelte May, és a szájába vett egy barna hajtincset. Akkor vette fel ezt a szokást, amikor elég hosszú lett a haja ahhoz, hogy elérjen a szájáig. Most a válláig ért. Natalie szerint ez egy önkéntelen, önvigasztaló cselekvés, amit elég undorítótnak talált. Luke úgy döntött, hogy nem törődik vele, Maynek most szüksége volt egy kis vigaszra.

– Majd leküldöm Willt, hogy segítsen neked.

– Már nem mérges rám, ugye? – May kihúzta a szájából a nyálás hajtincset, és a füle mögé tűrte.

Luke megborzongott. *Oké, lehet hogy mégiscsak undorító.*

– Nem, kicsim, már nem mérges. Csak szomorú, és a szomorúság néha úgy nyilvánul meg, mintha dühös lenne.

– Hm. Oké. – May megvonta a vállát, és a fogával feltépte a müzliszelet csomagolását, majd visszaballagott a konyhába.

– Szeretlek – szólt utána Luke.

– Én is téged! – kiabálta vissza May a vállá fölött.

Miután lefektette Claytont, és rávette Willt, hogy segítsen a húgának vacsorázni és lefeküdni, Luke az ágyra hajította a zakóját, és hangos csattanással kirántotta az övét a nadrágjából. Arra gondolt, hogy az övet még hordhatja, de az öltönyt már nem. Hát hogy vehetné fel a felesége temetésén viselt öltönyt anélkül, hogy ne jutna eszébe

megint.... minden? Kivette a ruhazsákot a gardróból, és gyorsan beakasztotta az öltönyt. Közben megvillant valami kék a zakó zsebében.

A levél. Elfelejtette vagy el akarta felejteni. De a címzés úgy nézett ki, mint Natalie kézírása, ezért hevesen kirántotta a levelet a zsebből, amitől az öltöny és a vállfa is leesett a földre. Az ujját bedugta a ragasztás alá, és feltépte a borítékot. Egy összehajtott papírlap csúszott ki belőle. Egy spirálfüzetből kitépett lap. Nos, semmi kétség. Csak Natalie képes arra, hogy levelet ír az özvegyének egy filléres spirálfüzet kitépett lapjára, és még a szélét sem vágja egyenesre.

Luke az ágyra hajította az üres borítékot, de megdermedt, amikor a szeme sarkából megpillantotta magát a szemközti tükörben. Fakószőke haja gondosan fésülve, a választék nyílegyenes, a nyakkendője csinos csomóra kötve az álla alatt. Ápolt és rendezett külső, mehetne akár állásinterjúra is, vagy megtarthatna egy fontos prezentációt a munkahelyén. A borzalmas nap egyetlen jele az állát borító, szalmaszínű borosta volt. Úgy érezte, van abban valami nem helyénvaló, hogy kívülről látszólag ennyire egyben van, amikor belülről darabokra hullott. Luke gyorsan kiráncigálta az ingét a nadrágjából, meglazította a nyakkendője csomóját, és beletűrt a hajába, hogy eltűnjön a választék.

Így mindjárt jobb – gondolta a tükörképét szemlélve.

Nem halogathatta tovább. Leült az ágy szélére, háttal a tükörnek, és reszkető ujjakkal széthajtogatta a spirálfüzetből kitépett lapot. Nem kétséges, Natalie kézírása volt. A papír felső sarkában ez állt: a temetés napján. És alatta egy levél szépen hurkolt betűkkel. A kézírás olyan ismerős volt, mintha Natalie a fülébe suttogott volna olvasás közben.

Drága Luke!

vagy talán azt kéne írnom, hogy „Legdrágább Luke”, vagy hogy „Szeretett férjemnek, Luke-nak”, de lehet, hogy nem kéne cífrázní, és elég lenne a „Szia, Luke”? Sajnos nem tudom, egy halott asszony hogyan szólítja meg a férjét. Mert ha ezt olvasod, akkor én valószínűleg már halott vagyok. vagy kotorásztál a cuccaím között, megtaláltad a naplómat, és úgy döntöttél, elolvasod. Ha ez a helyzet, akkor szégyelled magad! De szerintem mégis inkább halott vagyok, mert te nem vagy az a szaglászós fajta.

Először is hadd mondjam el, hogy szeretlek! Jobban szeretlek téged és a gyerekeinket, mint azt szavakkal ki tudnám fejezni. Okádnom kell a gondolattól, hogy te élsz, én meg nem – mint amikor volt az a szörnyű gyomorinfluenzánk nem sokkal Clayton születése után. Szóval dühös vagyok, féltékeny, és még egy csomó minden, egyik érzés rondább, mint a másik. Mindegy. valószínűleg épp elég érzelgős volt ez a nap, nem akarok én is nyálas lenni, ezért maradjunk annyiban, hogy nem akartalak elhagyni.

Eleg melodramatikus dolog levelet írni neked, amit majd a temetésem napján bontasz fel. Doktor Saunders szerint nem sok esélyem van rá, hogy ezt megússzam, de te ismersz, nem bírom

az orvosokban. Szóval nem adtam fel, nem azért kezdtem el ezt a naplót, csak... tudod, felkészülök minden lehetőségre. És mindig szerettem volna kipróbálni magam az írásban, talán ez lesz az első lépés, és végül megírom azt a regényt, ami már vagy tíz éve jár a fejemben. Azt mondják, írj arról, amiről tudsz, nem? Hát, én egy dolgot tudok biztosan: a rák és én fasében vagyunk.

Holnap lesz az első kemó. Elégge szorongok. Nem, nem a hajamról van szó, pedig tudom, hogy elég sokat nyafogtam miatta. Nem igazán attól félek, hogy kihullik a hajam, hanem inkább attól, hogy el fogom veszíteni önmagam, és én is egyike leszek azoknak a kiszáradt, csont és bőr kemós pácienseknek, akiket Saunders várószobájában láttam üldögelni. Ma volt ott egy lány, aki a várószoba közepén rókázta el magát rögtön a kezelése után. Valószínűleg az első vagy második kezelése lehetett, mert még volt haja... habár lehet, hogy csak egy remek paróka volt. Majd meg kell kérdeznem tőle, hol szerezte.

Tudod, mi ebben a legrosszabb? Hogy a nők úgy viselkednek, mintha ez valami semmi-ség lenne, feltakarítani a hányadékot a várószoba padlójáról (és a falról meg a székekről), hát mi sem természetesebb egy onkológus várószobájában. Egyébként Saundersnél sehol nincsenek szőnyegek, sem a váróban, sem a kezelőkben. Lehet, hogy

túl sokszor kellett kihívniuk a takarítószolgálatot, és ezért úgy döntöttek, sokkal költségkímélőbb megoldás a línóleum.

Na jó, abbahagyom. Majd holnap elmesélem, hogy ment. Remélem, ma este megöleled és megpuszítod a kölyköket az anyjuk helyett is. Szerintem még ne beszélj nekik erről a levélről. Elég ijesztő lenne, hogy az anyjuk írogat nekik a mennyországból... vagy mit tudom én, honnan, hol vagyok most. Emlékszem, amikor Tangerine feldobta a nem létező talpát az akváriumában, azt mondtad a gyerekeknek, hogy: „Ha meghalsz, akkor halott vagy.” Őszintén szólva az egy picit kegyetlen volt. Szerintem. Vajon most azt hiszed, hogy örökre elmentem? A fűbe haraptam, alulról szagolom az ibolyát, beadtam a kulcsot, az örök vadászmezőkre távoztam, kileheltem a lelkem. Hát, bármí történt is, szeretlek. És hiányzol. Holnap újra írok.

Szeretettel:

Natalie

Luke kisimította a levél gyűrődéseit a combján. Nem tudta, mit gondoljon. Miközben olvasta a levelet, szinte hallotta Natalie hangját a fejében, mintha mellette ült volna, a fülébe suttogva. Arra gondolt, szörnyű szomorúságot kellene éreznie, de valahogy mégsem ezt érezte. Inkább melegség járta át. Hirtelen úgy gondolta, mégis inkább be kellene akasztania a gardróbba azt az öltönyt ahelyett, hogy tűzre vetné.

Óvatosan összehajtogatta a levelet a már meglévő hajtások mentén, visszacsúsztatta a borítékba, és a párnája alá tette. Úgy tűnt, ott a helye. Natalie mindig elképesztő dolgokat művelt. Egyszer arra a banánra írt szerelmi vallomást fekete tintával, amit uzsonnára csomagolt be Luke-nak. Luke úgy gondolta, hogy az a banánra írt szerelmi vallomás volt az elképzelhető legbizarrabb üzenetküldési módszer. Egészen eddig a napig. Levelet küldeni a sírból sokkal furább volt, de valahogy.... csodálatos is. Vajon holnap is érkezik egy? Majdnem elmosolyodott a gondolatra.

Talán majd később visszatér az öltönyproblémához. Gyorsan átöltözött, felrántott egy lyukas melegítőnadrágot és egy hosszú ujjú pólót, és azon morfondírozott, vajon képes lesz-e aludni aznap éjjel. A bánat elűzte az alvás nyugalját, és Luke már nagyon vágyott egy olyan éjszakára, amikor belesodródhat az áldott és öntudatlan álomvilágba, ahol a létezés valószínűleg elég fura, de legalább nem teljesen bénító. Az orvos felírt neki altatót, de Luke így is majdnem kikészült az alváshiánytól.

Felakasztotta az öltönynadrágot és a zakót a méretes vállfára, majd ráhúzta a ruhavédő zsákot, és becipzárázta. Ezután szemügyre vette a helyet, ahová az öltönyt szokta beakasztani, a gardrób elülső részén, rögtön a rövid ujjú ingek mellett. Ha meg is akarja tartani az öltönyt, akkor sem lehet ennyire szembetűnő helyen, ahol minden alkalommal beleütközik a tekintete, valahányszor felöltözik, vagy kivesz egy pár cipőt. Egészen hátulra kell beakasztania, és idővel talán meg is feledkezik majd róla. Elszántan eltrappolt a gardróbszoba végébe, végig háttal Natalie ruháinak és blúzainak, amelyek háborítatlanul lógtak a vállfákon, mit sem tudva arról, hogy már nincs gazdájuk, aki viselné őket.

A gardrób leghátsó szegletében jelenleg egy óriási, fekete, hawaii ing lógott, aminek mellkasi részét harsány, piros virágok kerestezték.

Luke odébb taszította az inget, hogy egy kis helyet csináljon, és beakasztotta az öltönyt az így keletkezett részbe. Amikor a vállfa fémkampója nekikoccant az akasztórúdnak, a spirálfűzet egy apró papírfoszlánya szállingózott le a szőnyegre, mint egy hópihe. Luke megrendülten figyelte az útját lefelé, mint amikor lehullik az első hó. És amikor leért a szőnyegre, olyan gyorsan kapta fel, mintha attól félne, hogy elolvad a kezében. A kóbor papírfoszlányt markolva Luke lecsúszott a padlóra, és a Natalie szekrényrészében lógó ruhák tömött és puha sorfalának dőlt. Miközben a papírfoszlányt tanulmányozta, beburkolta a ruhák otthonos öblítőillata.

A levél nem töltötte be a tátongó űrt, ami úgy perzselt, mintha egy létfontosságú szervét távolították volna el, de azért mégis volt valamilyen hatása. Abban a hónapban először nem érezte úgy, hogy retteg a reggel felkelő naptól, mert talán érkezik még egy levél. *Mit is írt Natalie? Hogy több levél is lesz?*

Luke már felhagyott a reménykedéssel, mint egy teljesen hiábavaló és haszontalan szokással, ami nem hagy mást maga után, mint keserűséget. De ma este, ha elképzelt egy újabb kék borítékot, ami rejtélyes körülmények között becsusszan a bejárati ajtó levélbedobó nyílásán, megint valami reményszerű dolog kezdett felkavarodni benne. Hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette a papírfoszlányt, gyengéden kis galacsinná gyúrta, és azt suttogta: „Köszönöm.”

2. FEJEZET

CLAYTON KORÁBBAN KELT, mint a nap. Luke átvitte a saját ágyába, és bekapcsolta a tévét. De ez a békés közbjáték csak húsz percre tartott. Hamarosan szólította a kötelesség.

– Apuci, tejet!

Luke felsóhajtott.

– Kérek szépen tejet?

Natalie nagyon rajta volt, hogy a gyerekek udvariasak legyenek. Valószínűleg Luke-nak is tartania kellene magát Natalie elvárásaihoz.

– Oké, apuci. Kérek szépen tejet! – selypítette Clayton. Esdeklő, hároméves szeme a fél arcát elfoglalta. Hát lehet ilyenkor nemet mondani?

Már harmadszor zarándokolt le a konyhába, de még mindig nem szűrődött ki semmi nesz az emeleti szobák zárt ajtaja mögül. Már majdnem délelőtt tizenegy volt, és Luke eltűnődött, meddig hagyja lustálkodni a gyerekeket. Az egész álló nap nem is tűnt rossz ötletnek.

Óvatosan újabb lépcsőfokra helyezte a lábát. Átnézett a korlát fölött, és valami kéket vett észre. Hirtelen gombócot érzett a

torkában. Kezét a köntöse zsebébe csúsztatta, és megtapogatta a tegnapi esti levelet, amit a hajópadlón talált. Még mindig a zsebében volt, az utóbbi tizenkét órában a spirálfüzetből kitépett lap rojtos széle nyújtott számára vigaszt. Egy levél is elég lett volna, gondolta mindaddig, amíg meg nem pillantotta az újabb kék borítékot, amit félig betemetett az aznapi posta, a számlák és a részvétnyilvánítások kupaca. Most semmi másra nem tudott gondolni, mint hogy még, még több vigaszt, még több levelet akar Natalie-től. De ha jobban belegondolt, rájött, hogy ha kap is több levelet, akkor sem kap soha eleget.

Leszánguldott a lépcsőn, az utolsó két lépcsőfokról már leugrott, meztelen talpa hangos csattanással érkezett a hajópadlóra. A frissen lehullott, finom porhóról visszaverődő fénysugarak beáradtak a bejárati ajtót szegélyező magas, vékony ablakokon. Luke az egyik kezével megdörzsölte a szemét, a másikkal félresöpörte a leveleket, és megragadta Natalie borítékját.

A levél Luke nevére szólt, de ezúttal cím és postai bélyeg is volt rajta. A feladó címe hiányzott. Postára adva a michigani Farmington Hillsben. Luke megfordította a borítékot. „2. NAP” volt a hátoldalára írva vastag betűkkel. Minden különösebb finomkodás nélkül bedugta az ujját a boríték hajtása alá, és feltépte. A szakadozott szélű nyíláson át a boríték tartalmára meredt. Egy újabb, spirálfüzetből kitépett lap, rojtos szélei mágnesként vonzották a tekintetét. Mohón széthajtogatta.

A lap elejét és a hátulja felét megtöltötte Natalie kézírása. Luke a lépcsőhöz botladozott, lerogyott a második lépcsőfokra, és ide-oda fészkelődve kereste a helyét a keskeny ülőalkalmatosságon. Nem volt idő arra, hogy hosszan ízlelgesse a levelet. Gyorsan kellett elolvasnia, mielőtt Clayton hiányolni kezdené, vagy May és Will felbukkannának.

Natalie-nek igaza volt. Egyelőre nem lenne jó ötlet megmutatni a leveleket a gyerekeknek. Nem lett volna jó az időzítés – Luke-nak sem. Még nem állt készen arra, hogy bárkinek is megmutassa a leveleket. Maga sem tudta, miért. Talán, mert legjobban azt szerette, amikor Natalie-vel kettesben lehettek, és a nap eseményeiről, az életről vagy a gyerekekről beszélgettek. Nem tudta, hogyan oldja meg egyedül ezt az egészet. A papír kicsit meggyűrődött a kezében, amikor olvasni kezdett.

2. NAP

Drága Luke!

Oké, a kemó hivatalosan is büzlík. Ma nem tudok sokat írni, úgy érzem magam, mint egy gyomor-influenzás, akít titokban leszedáltak, majd áthajtottak rajta egy autóval. Mindezt egyszerre. És hacsak tudtomon kívül nem történt velem valami ilyesmi, akkor ez csak a kemó hatása lehet. Ez nem is butaság, hiszen a kemó szó szerint méreg. Doktor Saunders mindig azt hajtogatja, hogy jó méreg. És ha valaha hallottam oximoront, akkor ez az.

Aludnom kellene, de remélem, időben megkapod ezt a levelet, és ma még meg tudsz tenni valamit. Tudom-tudom, halott vagyok meg minden, de ez sem akadályoz meg abban, hogy mindenféle szarságokkal maceráljalak. Csak abban akadályoz meg, hogy addig nyaggassalak, amíg meg nem csinálod.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Sütsz palacsintát a gyerekeknek? Tudom, nem vagy jó a reggelikészítésben, de hidd el, vannak reggelek (például az anyád temetése utáni reggel), amikor semmi sem esik olyan jól, mint egy finom, gőzölgő palacsinta, amit egy olyan ember süített neked, aki szeret téged. De nem ám abból a dobozos, palacsintaporos vacakból! Az én különleges receptem szerint kell elkészítened azt a palacsintát. A másik oldalra leírtam a receptet, fejből tudom. Jut eszembe! Ne feledd, hogy May úgy szereti, ha csokireszelékből egy mosolygós arcot csinálsz a palacsintára, másként nem eszi meg.

Micsoda örült ötlet – de azért most az egyszerű érdemes lenne kipróbálnod.

Puszild meg a gyerekeket helyettem is. Szeretlek és hiányzol.

Szeretettel:

Natalie

Luke megfordította a lapot abban reménykedve, hogy a másik oldalán még folytatódik a levél, de csak egy receptet talált. Nagyon egyszerűnek tűnt. Az elmúlt hetekben mindig volt valaki, aki enni-valót csinált a gyerekeknek, máskor meg zárható műanyag doboz-kákban hoztak nekik meleg ételt. Luke szinte egy falatot sem bírt legyűrni. Az utolsó három hónap során, amikor már tudták, hogy gyorsan közeleg a vég, Luke nagyon lefogyott a müzliből, sajtos makaróniból, valamint a rengeteg banánból és nyers répából álló étrenden, mert azt akarta, hogy Natalie tudja, próbál egészséges maradni.